

12. *O akcentu aorista* (Jezik, VI).
13. *Sibilizacija u stranim riječima* (Jezik, IX).
14. *Njemački jezik u komedijama Jovana Sterije Popovića* (Jezik, IX).
15. *Akcenatske inovacije među jednosložnim promjenljivim riječima u novom Pravopisnom rječniku* (Filologija, 4, 1963).
16. *Jedan pedagoški pokušaj u akcentologiji* (Ivšičev zbornik, 1963).
17. *Leksičke bilješke uz jedan Krležin tekst* (Republika, 19, 1963).
18. *Još uvijek mi treba stara gramatika* (Maretićeva, Republika, 19, 1963).
19. *Profesoru Ljudevitu Jonkeu o njegovoj knjizi „Književni jezik u teoriji i praksi” – poslanica* (Republika, 20, 1964).
20. *Kako je Matoš krstio Skerlića* (Republika, 24, 1968).
21. *O novom rječniku „obiju Matica”* (Republika, 24, 1968).

Jedan dio ovih članaka objavio je B. Klaić u knjizi *Između jezikoslovlja i nauke o književnosti* (Matica hrvatska, Zagreb, 1972), s dva nova članka: 1. *Nepoznati Tin*, 2. *Gavella i kazališni jezik*, a članak je o Steriji (ovdje br. 14) proširen u „Jezična problematika u nekim komedijama Jovana Sterije Popovića”.

Mnogi su od tih članaka, kao što se vidi, objavljeni upravo u časopisu Jezik.

U prikazivanju jezične problematike B. Klaić u Jezik uvodi vedrije tonove, već u svojim prvim člancima, a posebno člankom Četiri plača iz muke po Matošu (XXIV).

U ediciji „Pet stoljeća hrvatske književnosti” priredio je B. Klaić i jezično komentirao dosta velik broj pisaca, a za JAZU je pravopisno uredio Matoševa djela (20 knjiga).

Da završimo: Bratoljub Klaić je lingvist koji je našu lingvistiku, filologiju i kulturu zadužio neobično mnogo. Svojim talentom i marom bio je poslanik neobično velikog formata na uzoranoj i neuzoranoj njivi našega jezikoslovlja.

Valentin Putanec

JEDNA PROZODIJSKA INTERPRETACIJA

(Miroslav Krleža: *Pjesma mrtvom čovjeku*)

Krunoslav Pranjić

Interpretacija, a prozodijska?! Da! Latinski: *interpretari* = biti posrednik, tumačiti, razlagati; interpretirati (v. nadalje u *Klaića*) može značiti i ovo: poseban način na koji reproduktivni umjetnik oblikuje djelo koje izvodi. Pa da se uzdičimo ako li je ovo iole istini nablizu: što je – uzmimo – klavirist Chopinovoj kojoj mazurki, to da smo mi kojoj – uzmimo – pjesmi ili ma kojemu književnosnome tekstu kad ih uzmemo objašnjavati. Zašto da ne? Na ustuk jednome ultraškom, a branjivu raširenu stajalištu kako pjesništvu ne treba „advokatisanja” interpretatorskim posredništvom, interpretacije su odvajkada, tj. otkad je pjesništva, pak će valjda i biti da će ih, interpretacijā, biti dokle god njega, pjesništva, uzbude. Jer, hoćemo-nećemo, tumačenje pjesmōtvora i traganje za, osobito, posrednim mu smislovima, temeljem je svakog proučavanja pjesništva kojemu se (prouča-

vanju) valjanost potvrđuje u primjerenim iskustvenim raščlambama što bi imale da privri- jede NE toliko novih znanja koliko novih s p o z n a j a o pojedinačnome pjesmotvoru ispod skalpela interpretacijske anatomije.

Pod prozodijskom (interpretacijom) razumijevam takvo tumačenje pjesmotvora koje se temelji na upućivanju u pjesničku ulogu kojega od prozodema, tj. jedinice prozodijsko- ga sustava koji pak sustav jest ukupnost suprasegmentalnih elemenata u jeziku; na manjem stupnju metajezičke apstrakcije, ili pak posve zorno rečeno: u prozodiju (kao dio fonolo- gije/fonetike) svrstavamo, „riječju”, sve vrednote govorenoga jezika: intonaciju, inten- zitet, registar, tempo, stanku; u našem interpretacijskome predlošku bit će riječi o jedno- me naglasnom ostvaraju, tj. o akcentu. Odmah je mjesta za dvojben upit: raspravljat će se — dakle — o pjesničkoj zadaći naglasnoga prozodema, a naglasak sâm nomenklaturno i ne figurira među pobrojanim prozodijskim jedinicama; nikakva tu protuslovlja nema; ili, ono je tek privid: posrijedi je to što je akcentat kompozitna veličina (intonacijē s in- tenzitetom) pa ga, stoga, i ne treba navoditi kao zasebnu pojavnost jer je uključena; jednako npr. kao što je i ritam kompozitan fenomen budući da su sve vrednote govoreno- ga jezika ritmōtvorne, pa stoga i ritam ne valja enumerirati kao nekakav autonoman entitet s obzirom na to da je i on uključen: u vrednote govorenoga jezika, tj. u njihovu kombinaciju.

Još je jedan „dešpet” motivacijom ovome pisanju: mentalitetni prosjek odrične recep- cije Krležina štiva dijelom se temelji na apriorističkome sudu kako Krležin jezik niti je vele sofisticiran, niti je jezik za misaone, pak prema tome ni za osjećajne nijanse/finese, a nekvoli za dubine ... Pa su karakterizacije Krležina „jezika i stila” koje idu za tim da ga „uduture” (= paušalno, bez pojedinačnog odmjeravanja) ocjenjuju — karakterizacije raskošna polimetaforična dijapazona: hidrološki — jezik bujica; geotektonički — jezik usov, magijski — sugestivan jezik; pirotehnički: vatrometan; kemijskoenergijski: ekrazitne snage; nuklearnofizički: atomski; marcijalno: bojovni jezik koji raznosi protivnika; po- lemički valorizantno: jezik „maksimalno izražajan u negaciji”...¹

Pa ipak, kažem, nije Krleža samo sporitelj i rušitelj, a takav je u jednom tipu prosječne recepcijske predodžbe; kadar je on da istiješti i izažme iz jezika čvrste dokaze o tanahnoj čuvstvenosti izraženoj npr. tugom za izgubljenim prijateljem; karakterizaciju ocjembeno anticipiram, ali ću je i dokazivati: takva se tuga fine i duboke tankočutnosti očituje u pjesmotvoru

PJESMA MRŤVŌM² ČOVJeku

U spomen Zlatka Galla

Čudna stvar. U tvojoj sivoj sobi gori svijeća,
a tebe nema.

- (3) U sivom ruhu austrijskog oficira *ti vječ si* stao pred sud Gospodnji.
Da l stojiš lijevo ili stojiš desno?

¹ Vidi o tome: *Sjećanja*, u: *Kritičari o Meši Selimoviću*, izd. Svjetlost, Sarajevo 1973, str. 344.

² Sve prozodijske oznake ili oznake isticanja interpretatorski su moje (K. P.).

- Čudna stvar. U tvojoj sivoj sobi gori svijeća,
 (6) i suton je, a tebe, dragi, nema.
 Titra plam po prljavom plafonu, a jedan drugi putnik,
 što u tvojoj sobi sada u grob putuje,
 t a j pjeva neke tužne napjeve.
- (10) Gle, cvatu jabuke. *Jā glēdām* modro ljetno nebo,
 (11) i kuću gledam *žutu*, kuću gledam *mrtvu*,
 (12) a zrelo živi ova *mrtvā* kuća u ćelijama crvenim *mog mozga*:
 sranj je, i cvatu ruže. U sobama su zelene rolete
 popile sve svjetlo, pa je polutmina,
 i one gospe stare u svili krinolina
 na zidu u okviru šute crnom ovalnom.
- (17) *Jā čūjēm* glas tvoj, t v o j čujem *sād jā* glas.
 To glupa neka pest oborila je nas,
 (19) *tī pāo si* i s tobom razdrti su pali
 djetinjstva našeg bijeli stjegovi.
 Stjegonošo tužni mrtve radosti,
 (22) t v o j čujem *sād jā* glas.

Sada, prvo o onome što je u interpretacijskoj hijerarhiji oko našega predloška sporednije, što je više možebitni recitacijski problem: da li je ono naslovno *Pjesma m r t v ō m čovjeku* ili *m r t v ō m*? (Kad bismo to u engleski, bi li to bilo: Poem to a dead man, ili: to the...? Valja reći da nijedna od dviju prijevodnih opcija ne pokriva sve morfofonematske implikacije izvorne alternacije.) Sve kad bismo i pokušali rekonstruirati pretpostavljivu autorsku dvojbu oko toga da li je naslovni pridjev shvaćen dvojako atributski: kategorijalno, kao stalna osobina – *mrtvōm*; shvaćen nekategorijalno, kao trenutna ili privremena osobina – *mrtvōm*; ili shvaćen samo predikatno, ali ne i tako morfološki nedvojbeno uobličen: *mrtvū* – teško da bismo pouzdano mogli utvrditi bješe li to u autorskoj intenciji, bješe li – dakle – osviješteno, ili ne bje (pak prema tome bje spontano); zbiljo li se to autorski voljno ili mimo njegovu volju – interpretacijski sad je irelevantno; posrijedi je jedna druga jezična mogućnost, štokavski jedan rafiniran potencijal razlikovni, pak je interpretatorovo da ga dekodira. Jezikoslovno je izazovno konstatirati kako naslovni pridjev nije morfološki neutraliziran, tj. da mu oblička razlikovnost nije svedena na nulti stupanj, nije potrta s obzirom na kategoriju određeno/neodređeno jer se javlja u liku pronominalne paradigme (= zamjeničke sklonidbe) te je izvjesno određen: *mrtv-om*, dok bi u liku nominalne paradigme (= imenske sklonidbe), također morfološki distinktivan (= oblički razlikovan) s obzirom na već rečenu kategoriju određeno/neodređeno pouzdano neodređeno glasio: *mrtv-u*. No, ne označimo li prozodijska obilježja na liku zamjeničke sklonidbe, dobijamo ambigvitetnu (= dvosmisličku) homografsku (= istopisnu) morfofonematsku jedinicu koja nije homofonska (= istozvučna): fonemska sekvencija može se zvučno ostvariti i kao naglasna i duljinska određenost: *mrtvōm*; a može i: *mrtvōm*, što je oblički određeno (-om), a naglasno neodređeno (te je naglasno jednakovredno s likom *mrtvu* što se kategorije neodređenosti tiče); u izboru među naglasnim, dakle prozodijskim ostvarajem: *mrtvōm/mrtvōm*, u kontekstu ove Krležine pjesme i recitatorski i inter-

pretatorski odlučio bih se za morfofonematsku inačicu: *mřtvōm* koja sadrži ono čudo od štokavske morfofonematike da paradigma jeste morfematski određena (-om), ali supra-segmentalnim fonemom, tj. akcentom ostaje neodređena (*mřt-*) – što sve rezultira stilističkim potencijalom hipersofisticirane nijansne finese. Interpretiram interpretaciju: postupkom slobodnoga neupravnog govora prebacit ću se u autorsku poziciju: jest da mi je drugar i prijatelj iz djetinjstva Zlatko poginuo, no ja tu stvarnost odbijam, suprotstavljam joj se protestnim krikom i žaobom ove pjesme te mu se i ne obraćam kao mrtvom čovjeku, zanavijeke mřtvōme, nego tek k à o mřtvōm(e) = *mřtvōm(e)*, i to privremeno, i jer je u zbilji moje pjesme uspomena na nj zaživjela nadstvarnosno.³

Dok je još riječi o naglasnim prozodemima, spomenimo kako je kontekstualno nesumnjivo da su u stihu

11. i kuću gledam *žútŭ*, kuću gledam *mřtvŭ*,

oba pridjeva neodređena te da ih naglasno valja adekvatno ostvariti kao što je već zabilježeno: *žútŭ*; *mřtvŭ*; a da stih

12. A zrelo živi ova *mřtvā* kuća...

isto tako nesumnjivo valja naglasno adekvatno ostvariti određeno: *mřtvā*.

Neprozodijska je, i digresivna je, pa ipak interpretacijski nezanemarljiva jest primjedba o motivu lijevo il desno stajanja pred sudom Gospodnjim. Nije to prvi ni jedini primjer biblijske (ovdje: apokaliptičke) motivike u Krležinu opusu: bez razumijevanja tih izvora nema ni razumijevanja mnoge njegove te simbolike, te evokativnosti, te metaforičnosti, te aspekata svjetonazorskih – sve postupaka eminentno stilističkih.

No ilustracija krunske dokazne moći o primjerljivosti upravo *prozodijske* interpretacije na Krležinu *Pjesmu mřtvōm čovjeku* – slijedi tek sada. Počinjemo od kraja. Stih 22. naglasno ostvarujem:

Tvoj čujem *sād jā* glas

gdje nikog ništa neće začuditi što sam akcenat stihovnog isticanja (iktus) stavio na riječ: *tvoj*. No, da li neće začuditi kad u prozodijskom sistemu inače toničko *jā* sada atoniziram, obeznaglašujem: *sād jā*? I: činim li to arbitrarno po gospodskoj interpretatorskoj volji-(samo)volji ili pak utemeljeno na jezičnoj kompetenciji (*secundum* Noam Chomsky) izvornoga govornika, autora ili pak interpretatora kadra intuicijom prihvatiti i devijantne jezične pojave, dotad nepotvrđene u jezičnoj performanciji (opet: Chomsky)? Istina model ovakva prozodijskog ostvaraja nalažljiv je u korpusu usmene tradicije, u dječjoj brojlici: – *Pŭn kōš crvi*, *pŭn kōš mravi* – 'kō se prvi javi ... gdje možemo lijepo skandirati trohejske stope dobivši ih od združenih jednosloga postupkom atonizacije, tj. obeznaglašivanja toničke riječi (*kōš*) u proklizi s drugom toničkom riječi (*pŭn*) koja se onda ponaša kao proklitika na koju ruralno-štokavski akcenat prelazi kao na atoničku, nenaglašenu riječ tipa: *ŭ kōš*.) Domećem još interpretacijski: nisam sada važan *jā*; stoga se i ne ističem; dapače: svodim se, poništavajući, na obeznaglašenost. Stoga, s istih razloga i prvu polovicu stiha

17. *Jā čŭjēm* glas tvoj:

³ O toj pojavi gramatike nam mukim mukom muče, suvremene *inclusive*, premda jest da je pojava male čestotnosti, no stoga visoke stilističnosti, to da npr. kosi padeži pridjevskih jednosloga i nekih dvosloga mogu oblički dvojako, prozodijski trojako: *žútā*, *žútōga*), *žŭtōg(a)*; *crvĕna*, *crvĕnōg(a)*, *crĕvĕnōg(a)*.

naglašujem kako je označeno: jǎ = obeznaglašeno (dakako, jer: ne radi se tu, zaboga, o skandiranju glagolske prezentske paradigme: jǎ čujem, tǐ čuješ, ðn/ona/ono...); radi se o stilistički motiviranoj devijaciji gdje je ritmička sinkopa atonizirana: jǎ... u mimetičkoj (= oponašateljskoj) funkciji uzdah, jecaja, zagrcnuća... Istom je logikom pravdana, analogijom izvedena, funkcijom opterećena i druga polovica stiha

(10) ... *Jǎ glèdām* modro ljetno nebo,

u svojoj obeznaglašivačkoj, atonizantnoj verziji. No interpretacijski ću počiniti još veće čudo, još veću naglasnu herezu u stihovima

(19) *Tǐ pǎo si...*

i (3) ... *tǐ vèć si...*⁴

gdje bih naglasno postupio kako je obilježeno: kao da ostvarujem legitimnu enklizu (*pǎosi, vèćsi*) i ilegalnu proklizu (*tǐpǎo, tǐvèć*) s obrazloženjem analognim predašnjemu: nisam važan jǎ, no ni Tǐ, već činjenica koju oplakujem u stihu

(6) ... [d]a tebe, dragi, nema.

Sažimanja u poseban zaključak nema; on je već u samoj motivaciji za ovu interpretaciju, prozodijsku, a najavljen je i kao ustuk na neadekvatne sudove (prije će biti da su: predrasude) o Krležinu jeziku.

Neodoljivo se nameće i stilistička analogija s drugom jednom Krležinom pjesmom, *Noć u lipnju*;

1. mimetizacija aliteracijom (homogenizacija supstancije izraza sa supstancijom sadržaja – prema Louisu Hjelmslevu), geminacija čak, pa

2. atonizacija opet u funkciji maksimalno mimetičkoj gdje u stihovima

(22) Sad blistavi kentauri njište mojom dušom,

i (23) i kopitom *me* metalnim o tvrdo biju čelo

imamo postupak mimetičke aliteracije, geminacije čak gotovo istovetan kao u stihu

(12) A zrelo živi ova mrtva kuća u ćelijama crvenim *mog mozga*:

(*Pjesma mrtvom čovjeku*).

U istoj *Noći u lipnju* stihovi 16–21 glase:

a čovjek cjeluje mirisna bedra

i pjeva:

„Uvijek ono isto. Razdiranje vela.

A Žena je sveta, Žena je bijela,

i tajna njena *zà nās je Svè*.

Jě Svè.

Pustimo sada ovu grafostilematiku simboliku majuskulom: *Žena, Sve*; efekti su to ni autentični ni ne znam kako kreativni; no krležinski inventivan postupak odista maksimalne mimetizacije ostvaren je, prozodijskim sredstvima, baš kao autentični a nespomenuti, neimenovani a uzdah, jecaj, zagrcnuće – u klimaksu harmonična prožimanja supstancije

⁴ Vidi, ili bolje – poslušaj: *Antologija jugoslavenske literature*, Proza – poezija – drama (4 long-play ploče) izd. Jugoton, Zagreb *sinne anno* (bit će oko 1960), ur. Ivo Frangeš i dr. U gramofonskoj snimci zvučni interpretator Krležine *Pjesme mrtvom čovjeku*, tada glumac HNK-a, Sven Lasta, naglasno je na kritičkim mjestima ove pjesme postupio veoma slično kao u ovdje opisanoj prozodijskoj interpretaciji. Glumački intuitivno? Vrsno! Redateljski svjesno? To bolje! Kako bilo da bilo – postupio je stvaralačkim ozvučenjem/usnmljenjem pjesmotvoru primjereno.

izraza sa supstancijom posredovana sadržaja, gdje je enklitičkō *je* u legitimnoj prozodiji stiha

(20) i tajna njena *zà nas jě Svě.*

pripremlilo stilističkī, mimetičkī, onaj prozodijskī i proklitičkī ilegalan *jě* u stihu

(21) *jě Svě.*

rezultiravši sinkopiranim ritmom jambski nenaravnim za svakidašnju komunikaciju, za stil referencijalni i kazivanje afektivno neutralno, no visoko stilističan kao pjesnička oponašateljska izražajnost datoga afektivnoga konteksta i nauma. Analogije obje ove pokazuju kako su opisivani, te valorizirani postupci za pjesništvo Miroslava Krležę doista reprezentativno tipološki.

*
* *
*

U povodu skepse o svrhovitosti interpretiranja pjesmotvora gdje se neizbježno operira instrumentarijem zasnovanim na nekim (jezikoslovnim) znanjima, vrijedjelo bi prosljediti nedavni interview filozofa i pedagoga (!) François Châtelata te štogod *per analogiam* zaključiti. Na pitanje: šta misli o tome hoće li informatika omogućiti proširenje ljudskoga znanja – filozof će:

– Informatika će sve većem broju ljudi uz najmanji napor priskrbljivati sve više informacija. U tome li je proširenje ljudskih znanja? Kao filozof uvijek sam bio nepovjerljiv prema formi „znanje”. Držim da se filozofija neusporedivo više sastoji u želji, u ljubavi i u zadovoljstvu s p o z n a v a n j a negoli u voljnome naporu da se izvede kakvo iscrpno znanje.

A na pitanje šta ima prigovoriti formi „znanje”: -

– To je pojam naslijeđen ponajprije od kršćanske, monoteističke misli koji pretpostavlja postojanje istine kojoj se iskaz može utrpiti između prve i posljednje stranice kakve knjige. Ili bi se, danas, mogao pohraniti između ulaza (*in-put*) i izlaza (*out-put*) kakve banke podataka. Što se spoznaja tiče, one su molekularni iskazi koji proizvode efekte lokalne razaznajivosti te ne pretendiraju na iscrpnost i trajnost. Iskustvom historika idejā na oprezi sam od znanja kao što sam na oprezi od svakog očitavanja volje za totalizacijom. Držim da to nije tek po slučaju što među totalizacijom znanja i političkim totalitarizmom i te kako da ima vezā.⁵

Pokušajmo s filozofom, i poučeni njime: nisu li nam uporabljena (jezikoslovna) znanja pripomogla u zadobivanju novih spoznja o Krležinoj *Pjesmi mrtvom čovjeku* i Krležinoj *Noći u lipnju* – radili smo zalúdu te bi se valjalo manuti čorava posla. Ako pak jesu, onda su nam se muke interpretacijske gradbe prepletale s klicktajima radosti od *čitānja* (fizičkoga čina akustičke realizacije teksta) i još više: radosti *čitānja* (čitānja s tumačenjem, obrazlaganjem, posredovanjem u traženju smislova – da uporabim taj autentičan i autohton izraz – *čitānja* – u značenju interpretacije, a iz tradicije propovjedničke retorike po modelu: *Čitānje* poslanice apostola Pavla Efežanima, na primjer).

⁵ *L'Express*, No. 1628/1982: *L'informatique est-elle civilisatrice?* pp. 79/80.

Sažetak

Krunoslav Pranjić, Filozofski fakultet, Zagreb

UDK 808.62:886.2.07, izvorni znanstveni članak, primljen za tisak 1. travnja 1983.

One prosodic interpretation

The author discusses stress prosodems in the poems of Croatian writer Miroslav Krleža.

SEMANTIČKO-FUNKCIONALNO MODELIRANJE ANTROPONIMA
U KNJIŽEVNOSTI (NA PRIMJERIMA IZ DJELA MIROSLAVA KRLEŽE)*Miće Delić*

Književni se lik u poetici i teoriji književnosti uvrštava u strukturne sastavnice i estetičke vrijednosti najvišega ranga. Struktura lika integrira se u strukturu piščeva susreta sa svijetom i životom. Geneza lika izuzetno je složena, pa ipak temelji se na objektivnim sociološkim i imaginacijskim poticajima. Književna antroponimija stoji na jezičnoizraznoj razini u suodnosu s tako naznačenim postavkama.

U opisnoj se antroponomastici antroponim uzima za samostalan normalnojezični znak s funkcijom pojedinačnog imenovanja. Ona pristupa antroponimu kao jezičnom znaku bez isticanja primarne leksičke semantike koju ima ili je imao u prirodnom apelativnom području. Zanima se leksičko-morfemskim i gramatičko-morfemskim značenjem ili značenjem osnove i sufiksa na inicijalnoj, motivirajućoj razini kad se apelativ preobraća u antroponim. Motivacije su iz ovih područja: fizičke i moralne osobine nositelja imena, dijelovi tijela, tjelesni nedostaci, profilaksa, srodstvo, titularni rangovi, oruđa, predmeti, fauna, flora, jestvine, religija, mitologija, prirodne pojave, bolesti. Na jezičnoizraznom i tvorbenom planu osobito su zastupljeni nomina agentis, etnik, toponim, hipokoristik, deminutiv, augmentativ, pejorativ, posvojni pridjevi, apstraktne imenice.¹

Riječi s funkcijom imenovanja strukturiraju se sintagmatski u onomastičku antroponimsku formulu. Struktura se formule temelji na izboru i sintagmatskoj kombinatoričnosti leksičkih jedinica, zasićenosti jedinicama, njihovoj redukciji. Osim toga, antroponimskoj se formuli ili nekoj jedinici iz nje dodaju različiti neantroponimski kvalifikatori. Tako nastaje kombinirana sintagma. Ima komunikacijsku funkciju uvećane količine poruke. Njome se ne zanima opisna antroponomastika.

Fonetska, fonološka, morfološko-tvorbena i sintagmatska struktura antroponima uvjetovana je sociolingvističkim kriterijima: topškim (= geografska i dijalektalna određenost, jezični folklor, uzus), stratifikacijskim (= koji socijalni klasni i slojni status ima nositelj imena) i afektivnim (= odnos i stav prema nositelju imena: neutralan, prisran, anti-patičan). Kriteriji su relevantni po važnosti.

Antroponimostilistika ili *antroponimijska stilistika* stoji u suodnosu s opisnom antroponomastikom koja joj je ishodište, ali se antroponimostilistika zapućuje drugim pravcem, istu antroponimsku pojavu istražuje kao stilističku osobitost.

¹ A. Šupuk, Klasifikacija prezimena po značenju. Jezik, god. XV, str. 121–127.